

[Statsministeren]

Baggrunden for den politik, jeg hermed fremlægger for folketinget, er en situation, hvor erhvervslivets voksende optimisme og tro på fremtiden har givet sig klare og glædelige udslag. Den ro, der er skabt omkring lønudviklingen, den lavere rente og tilliden til en fast kronekurs har gengivet virksomhederne troen på, at de kan klare sig i konkurrencen med udenlandske varer både på eksportmarkederne og på det danske marked. Derfor er investeringerne i arbejdspladser vokset gennem 1983, og vi venter yderligere stigninger i 1984 og 1985. Beskæftigelsen i den private sektor er steget med næsten 20.000 gennem 1983, og alt peger mod en endnu større stigning i 1984. Det er det første skridt på vejen mod en gradvis formindskelse af arbejdsløsheden. Den er allerede i gang, og hvis vi bærer os rigtigt ad, vil den fortsætte i de kommende år.

Det er de tendenser, regeringen ønsker at styrke. Det er formålet med den politik, jeg netop har redegjort for. Vi kan få de gode perspektiver til at forsvinde som dug for forårsolen, hvis vi slækker på genopretningspolitikken netop nu. Det ansvar bør ingen påtage sig. Vi skal fastholde den stramme indkomstpøolitik, og vi skal fastholde den faste offentlige finanspolitik. Vi skal skyde de politiske initiativer endnu et par år frem, så vore arbejdspladser ved, at de har et solidt grundlag at disponere på i de kommende år. På den måde kan vi fastholde den udvikling frem mod større beskæftigelse, mindre arbejdsløshed og mindre gældsætning såvel indadtil som udadtil, som allerede er godt i gang.

Jeg indbyder folketingets partier til et samarbejde om løsningen af denne opgave. En række lovforslag, som udmønter den politik, jeg nu har redegjort for, vil regeringen fremsætte i folketinget i morgen.

Man gik herefter til den næste sag på dagsordenen, der var:

9) *Forhandling om redegørelse nr. R 9:*

Ministeren for kulturelle anliggendes redegørelse af 11. april 1984 om eliteidræt.

(Redegørelsen anmeldt 11/4 84. Redegørelsen givet 11/4 84. Beslutning om forhandling 11/4 84).

Forhandling

Jimmy Stahr (S):

Ja, jeg håber ikke, at eliteidrætten er det første, der skal forsvinde som dug for forårsolen.

Enhver stor idrætspræstation kræver et talent, men for at udnytte talentet skal der arbejdes hårdt og koncentreret, og toppræstationerne vil derfor kræve store afsavn af de mennesker, der vil afprøve deres yderste grænser. Vi ved fra eliteudvalgets undersøgelse, at topidrætsfolkene skal ofre mange, mange timer og lide mange afsavn for at nå toppen. Yderligere ved vi, at afgørelsen om, hvorvidt man vil styre mod toppen, skal tages meget tidligt i livet, ikke ualmindeligt allerede i 13-14 års alderen, og den bedste trænings- og kampperiode ligger så typisk frem til de 30 år – altså netop de år, hvor andre unge sikrer sig uddannelse og arbejde. Nu kunne man sige, at det bliver idrætsfolkernes eget ansvar, men når man ser gaderne i Danmark blive affolket omkring store sportsbegivenheder, når man ved, at måske 50 pct. af befolkningen selv dyrker idræt og lader sig inspirere af topfolkene, så er det næppe rigtigt, at eliteidrætsfolkene ikke kommer os ved.

Bortset fra en meget lille gruppe skuespillere kan jeg ikke finde noget, der har samme underholdningsværdi som idrætsfolkene, og samtidig udgør de en inspirationskilde for mange af os andre, skal vi sige lidt mere gumpetunge udgaver. Derfor har vi et ansvar ligesom over for skuespillerne, og derfor kan vi heller ikke bare overlade det hele til kommercialismen. Erhvervslivet vil gerne købe toppen, men først når den er blevet til top, og den vil hurtigst muligt og uden udgifter af med toppen fra i går. Derfor må vi samfundsmæssigt føle et ansvar, og derfor kan vi ikke uden videre lukke øjnene for eliteidrætsfolkernes problemer.

Der var engang en kulturminister med visioner. Han forudså en del af de problemer, som kunne opstå eliten og bredden imellem, ikke mindst hvis økonomien blev lidt trang. Kulturministeren var socialdemokrat og hed Niels Matthiasen, og han nedsatte i 1980 det udvalg, hvis betænkning vi faktisk behandler i dag. Når jeg siger, at vi behandler betænkningen og ikke redegørelsen, skyldes det, at redegørelsen på de steder, hvor den er god, stort set er en opremsning af betænkningen.